

Γεννήθηκα το 1963 στον Πειραιά, όπου μεγάλωσα και μένω έως τώρα. Μετά πέντε χρόνια ακολούθησε και ο νεότερος αδελφός μου για να συμπληρώσει την τετραμελή μας οικογένεια.

Ο πατέρας μου ήταν ναυτικός το επάγγελμα και έλειπε συχνά, έτσι η μητέρα μου ήταν πολύ προσεκτική και επιφυλακτική με μας, φοβούμενη μην πάθουμε κάποιο κακό. Μέχρι την ηλικία των δέκα ετών η ζωή μου κυλούσε ήσυχα και χωρίς πολλές επιρροές από τον έξω κόσμο. Όσο αφορά τα πράγματα του Θεού δεν θα έλεγα ότι ήμασταν πολύ θρησκευόμενοι, αλλά κάθε Κυριακή και εορτές θυμάμαι πηγαίναμε στην εκκλησία. Λόγω λοιπόν του ότι η μητέρα μου δεν μας άφηνε να βγαίνουμε και πολύ έξω, εγώ άρχισα να ψάχνω τρόπους να κάνω την ζωή που ήθελα. Την ευκαιρία την βρήκα στα δεκατρία μου χρόνια, στο γυμνάσιο.

Άρχισα να έχω μια σχετική ελευθερία, τότε άρχισα σιγά-σιγά από το τσιγάρο και αργότερα στα επόμενα χρόνια να φεύγω κάποιες ώρες από το σχολείο με διάφορες παρέες. Με αυτόν τον νέο τρόπο ζωής έχασα τρεις χρονιές από απουσίες.

Σιγά-σιγά ακολούθησε να φεύγω από το σπίτι κρυφά τις νύχτες, από τα κάγκελα για να μην ακούγομαι. Στην συνέχεια έμπλεξα με κάποιους φίλους που είχαν ραδιοφωνικούς σταθμούς και κάναμε προγράμματα τις νύχτες με τραγούδια και αφιερώσεις και δεν άργησα να γνωρίζομαι με διάφορες κοπέλες κάθε λογής ηλικίας, χαρακτήρα και ήθους.

Ο πατέρας μου κάποια στιγμή που ήρθε από ταξίδι, είδε ότι έχανα την μία χρόνια πίσω από την άλλη στο σχολείο και με σταμάτησε, βάζοντας με σε κάποια δουλειά, μέχρι που πήγα φαντάρος.

Όταν απολύθηκα μετά από είκοσι δύο μήνες, βρήκα μια δουλειά για τα έξοδα μου, συνέχισα με τους ραδιοφωνικούς σταθμούς και τις γυναίκες, αλλά πρόσθεσα στην ζωή μου το χασίς και το ποτό.

Ξέχασα ν' αναφέρω ότι σε όλη την πορεία της ζωής μου μέχρι και σήμερα που είμαι σαράντα τεσσάρων χρονών έκανα ότι έκανα αλλά ο Θεός μου είχε δώσει καλή και ταπεινή καρδιά.

Ο κόσμος έλεγε πολύ καλά λόγια για μένα και θέλω να σταθώ σε αυτό και να πω ότι δεν υπήρχε υποκρισία μέσα μου.

Αυτή τη ταπεινή καρδιά είδε λοιπόν ο Κύριος και μου έδωσε μία καλή και ευλογημένη σύζυγο έπειτα μια πολύ καλή δουλειά σε μία μεγάλη εταιρεία και στη συνέχεια δύο παιδιά, τον Δημήτρη και τον Νίκο. Ήμουν τόσο απορροφημένος με τον τρόπο ζωής μου που αυτές τις ευλογίες του Θεού δεν τις άφησα να μπουν και να κατοικίσουν μέσα στην ταλαιπωρημένη καρδιά μου, αλλά συνέχισα να καπνίζω χασίς, να πίνω και να ξενυχτάω. Βέβαια με είχε τυφλώσει ο διάβολος σε σημείο τέτοιο ώστε να νομίζω ότι όλα ήταν εντάξει, αλλά δεν ήταν. Άρχισε να δημιουργείτε ένα μεγάλο χάσμα μεταξύ σε μένα και την

οικογένεια μου. Η σύζυγος τα υπέμενε όλα αυτά ελπίζοντας ότι όλα θα φτιάξουν και κρατούσε ενωμένη την οικογένεια .

Στα τριανταπέντε μου χρόνια επέτρεψε ο Κύριος ένα ελαφρύ εγκεφαλικό επεισόδιο και χωρίς κατάλοιπα μήπως και με συνετίσει, αλλά εγώ συνέχισα να κάνω τα ίδια.

Κάποια μέρα όμως ο Θεός αποφάσισε να μου δώσει και άλλη ευκαιρία. Το 2003 ένας προϊστάμενος μου ο οποίος είχε γνωρίσει τον Κύριο και είχε σωθεί, είδε την καλή και ταπεινή καρδιά μου, σήμερα είμαι πεπεισμένος ότι ο Θεός τον έστειλε να μου μιλήσει για τον Ιησού Χριστό για την μεγάλη Του αγάπη προς τον άνθρωπο και για την θυσία Του στο σταυρό του Γολγοθά χωρίς να ξέρει ότι εγώ καπνίζω χασίς και κάνω άστατη ζωή.

Άκουσα λοιπόν τα λόγια του, άρχισα να διαβάζω μια Αγία Γραφή που βρήκα εδώ στο σπίτι και να προσεύχομαι όπως μου είχε πει.

Τότε είδα ότι αρχίζει να γίνεται κάτι μέσα μου και ξεκίνησα να πηγαίνω στην Ορθόδοξη Εκκλησία, άρχισα να νηστεύω, δεν έχανα καμιά Κυριακή αλλά δεν σταμάτησα να πίνω, να καπνίζω και να ξενυχτώ.

Μια μέρα ο προϊστάμενος μου, μου είπε για την εκκλησία που πήγαινε και ότι μόνο εκεί θα μπορέσω να γνώρισε το μεγαλείο της αγάπης του Θεού αλλά εγώ δεν το άκουγα και έλεγα τι μου λέει τώρα.

Κάποια μέρα όμως είπα στον εαυτό μου ότι κάτι δεν πάει καλά στην ζωή σου και έτσι βρέθηκα να προσεύχομαι και να παρακαλάω τον Χριστό να μου πάρει τις κακές επιθυμίες, το τσιγάρο, το ποτό και όλα αυτά που σάπιζαν την ζωή μου και την επόμενη ημέρα ο Κύριος με πήρε και με πήγε στον κάδο των σκουπιδιών μαζί με τα τσιγάρα, το χασίς και με όλα τα σύνεργα της αμαρτίας να τα πετάξω.

Τότε αποφάσισα να πάρω τον προϊστάμενο μου στο τηλέφωνο και να του πω ότι θέλω να έλθω στην εκκλησία να γνωρίσω τον σωτήρα μου.

Μπήκα στην εκκλησία τον Δεκέμβριο του 2006 και έκτοτε δεν ξαναβγήκα διότι άκουσα τον Λόγο Του Θεού όπως δεν τον είχα ακούσει ποτέ στην ζωή μου, είδα τον κόσμο να είναι ταπεινός μέσα στην εκκλησία να υπάρχει μια μεγάλη αγάπη και μια μεγάλη αγκαλιά ο ένας προς τον άλλο.

Ο Κύριος με αναγέννησε με τον Λόγο του, έσπασε η καρδιά μου, είδα όλα όσα είχα πράξει στην ζωή μου και άρχισα να κλαίω.

Ευχαριστώ τον Θεό που με έκανε παιδί Του και ζήτησα από τον ποιμένα της εκκλησίας να με βαπτίσει και να θάψω τον παλιό μου εαυτό αρχίζοντας μια νέα ζωή σαν μαθητής του Ιησού Χριστού πλέον όπως λέει στον Λόγο του, την Αγία Γραφή.